

Sygn. akt I CZ 49/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. O.
przeciwko Gminie Miejskiej M.
o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2012 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 2 lutego 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną powoda jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).

Sąd Okręgowy uznał, że sprawa, w której powód domagał się ustalenia wstąpienia w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jest sprawą o prawa majątkowe. Mając na względzie wskazaną przez powoda w pozwie wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 1 286,40 zł, przyjął, że również wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji i skardze kasacyjnej, mimo iż nie została ona oznaczona w wymienionych środkach zaskarżenia, wynosi – wobec zaskarżenia w całości wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo i wyroku Sądu drugiej instancji oddalającego apelację – 1 286,40 zł. Sąd uznał, że w okolicznościach sprawy nie było niezbędne wzywaniem skarżącego do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem wskazana w pozwie wartość przedmiotu sporu zachowuje aktualność w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym.

W zażaleniu pełnomocnik powoda zarzucił, że nie zachodzą podstawy do odrzucenia skargi kasacyjnej i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oznaczona w pozwie wartości przedmiotu sporu w wysokości 1 286,40 zł nie jest kwestionowana w zażaleniu. Nie była ona – co wynika z akt sprawy – sprawdzana przez sąd na podstawie art. 25 § 1 i 2 k.p.c. Niepodważana wartość przedmiotu sporu uległa więc stabilizacji i obowiązuje w dalszym toku postępowania w wysokości wskazanej w pozwie. Możliwość sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji wynikająca z art. 368 § 2 k.p.c., który odsyła do odpowiedniego stosowania art. 19-24 i art. 25 § 1 k.p.c., nie otwiera możliwości ponownego sprawdzenia wartości przedmiotu sporu. Pozostaje ona w takiej wysokości, jaka obowiązywała przed sądem pierwszej instancji. W konsekwencji

wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu, chyba że powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie. Dotyczy to także oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (art. 368 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.) (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162 i z dnia 20 października 2008 r. I PZ 26/08, OSNP 2010, nr 5-6, poz. 67).

Ze względu na powyższe nie można podzielić zarzutu skarżącego, że mógł on wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej – w wypadku wezwania do jej oznaczenia – skutecznie określić w wysokości 128 640 zł. Zaniechanie wezwania skarżącego do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w okolicznościach sprawy nie miało więc wpływu na rozstrzygnięcie, albowiem wartość przedmiotu zaskarżenia nie mogła być wyższa niż 1 286,40 zł. Zarzut wydania zaskarżonego postanowienia z naruszeniem art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 398⁶ § 1 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c. należało zatem uznać za nieuzasadniony.

Nie budzi też wątpliwości – wbrew zarzutowi skarżącego – trafne stanowisko Sądu, że dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ została ona wniesiona w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. w sprawie o prawa majątkowe. Żądanie, a tym samym sprawa, w której jest ono rozpoznawane, ma charakter majątkowy, jeżeli zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunku majątkowe stron. Taki charakter ma żądanie ustalenia wstąpienia w stosunek najmu. W konsekwencji również zarzut naruszenia art. 398² § 1 k.p.c. należało uznać za chybiony.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).